

Pitelin käsissäni aarretta, joka tuntui koko elämältä. Suojelin ja varjelin sitä kuin mielipuoli järjen rippeitään ja lopulta hulluuttaan. En päästänyt irti, vaikka myrskyn tuulet yrittivät siihen takertua. Mustien pilvien takaa kurkisti aurinko, kun myrsky laantui ja tuuli lakkasi ujeltamasta. Auringon säteet kiemurtelivat lonkeroiden lailla aarteeni ympärille, saaden aikaan hienoisia savujuovia sekä kipinöitä. Pian säteet loivat aarteiden pinnalle leimahduksen, tulen. Aarrettani korvensi oranssinpunaiset ja keltaiset liekit, jotka levottomina yltyivät ja kasvoivat, tarttuivat aarteeseeni joka puolelta. Liekeistä huolimatta pidin aarteiden visusti käsissäni. Se poltti ihoni saaden minut huutamaan ja itkemään kivusta, mutten välittänyt. Liekit leikkivät hetken omaa riehakasta elämäänsä, kunnes paljastivat altaan kasan tuhkaa - hienoa harmaata pölyä, jonka hentoinen tuulenvire riitti puhaltamaan pois palaneiden sormieni välistä. Edessäni lepäsi nyt vain tulen turmelema käteni sekä itkevä katseeni, joka lamaantuneena seurasi kuinka elämältä tuntuva aarteeni liiteli tuhkana tuulessa kauemmas ja kauemmas minusta, kadoten sitten horisonttiin. Tuli tyhjyys, vapaus, keveys. Pystyin viimein hengittämään.